

Titlu original (eng.): Sweet bliss

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
LOGAN, DAISY

Serenadă pentru un înger / Daisy Logan
Traducător: Illeana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-272-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1

Colectia „ROMANTIC“

DAISY LOGAN

*Serenadă
pentru
un înger*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1053	Caitlin Clark	-Tu, iubita mea
1054	Catherine Mulvany	-Acvamarin
1055	Deborah Smith	-Dragoste fără speranță
1056	Mary James	-O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasarea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopți uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea întelegерii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învață să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina ghețurilor

Capitolul 1

Îmbrăcată într-o rochie-furou strâmtă din mătase neagră și cățărată pe tocurile înalte ale unor pantofi fini, Felicite McCord își căută un echilibru precar pe cornișa unui imobil de birouri, la cinci etaje deasupra unei străzi din Atlanta. Biciuită de vânt, se cramponă de o balustradă decorativă din fier forjat și închisese ochii ca să nu vadă mașinile și pietonii care o făceau să se gândească la un imens furnicar, îngrozitor de departe sub ea. Încercă să-și imagineze că se află pe pământ și nu pe o margine de cincizeci de centimetri lățime, și să uite de prilejul amețitoare a clădirilor înalte din Atlanta și de traficul mașinilor. Nu-i era deloc ușor să facă asta.

Se înfioră la o rafală de vânt mai puternică. „Fără panică, își zise ea. Respiră adânc și uită de vidul din jurul tău. Relaxează-te.”

Se lipi cu spatele de peretele solid de piatră și remarcă pentru prima oară căldura soarelui de aprilie și... incomoditatea tocurilor ei cui. Dacă ar fi știut azi-dimineață că va trebui să se cățăre pe o cornișă a Turnului Franklin, s-ar fi îmbrăcat altfel deși, cel puțin, vântul nu-i intra pe sub fusta strâmtă. Slavă Domnului, balustrada din fier forjat era chiar reală.

Își strânse poșeta puțin mai tare sub braț, și puse piciorul drept în fața celui stâng. Pas cu pas, înainta de-a lungul cornișei, oprindu-se des pentru a se prinde mai bine sau pentru a lăsa să treacă o rafală de vânt mai puternică. În sfârșit, văzu în apropiere un intrând care trebuie să fi marcat o fereastră. Dacă ar fi măcar deschisă...

Se auzi răsunând slab un claxon. Sunetul părea să vină de undeva de foarte departe. Cupola aurită a Capitoliului strălucea în soare, iar cele șaptezeci și două de etaje ale hotelului Peachtree se înăltau amenințătoare deasupra ei.

Își puse din nou cu hotărâre piciorul drept înainte. Balustrada de fier forjat se oprea la câțiva centimetri de fereastră.

Cinci etaje! Asta nu i se păruse niciodată a fi prea sus. Dar acum, se simtea mai aproape de cer decât de pământ. Piatra zidului de care-și lipise obrazul era aspră și caldă. Se prinse cu mâna stângă de balustrada de fier, puse piciorul drept pe tocul ferestrei și-și zări imaginea reflectată de geamul curat.

Oricât de surprinzător ar fi părut după o asemenea escapadă, doar vreo două șuvițe rebele îi scăpaseră din cocol bine făcut, iar rochia, foarte simplă, de altfel, își mai păstrase un oarecare stil. Păcat că nu mai era nimeni aici ca să remarce asta!

Privind însă mai bine prin geam, zări la mai puțin de un metru de ea un bărbat brunet așezat pe scaun, cu picioarele pe birou. În timp ce vorbea la telefon, își freca nervos ceafa și-și trecea degetele puternice prin părul des care i se odula peste gulerul cămășii albe. La mâna îi scânteia ceasul de aur.

Felicite bătu disperată în geam. Bărbatul își puse picioarele jos și se întoarse să vadă ce se întâmplă. Fără să-și schimbe expresia feței și fără să-o piardă din ochi, își continuă con vorbirea telefonică.

SERENADĂ PENTRU UN ÎNGER

7

O nouă rafală de vânt o lovi pe Felicite în plin. Fu cuprinsă de panică. Palma cu care se ținea strâns de balustradă se umezise și o durea tot brațul. Nu va mai putea să reziste mult.

– Vă rog, faceți ceva! urlă ea.

Se întreba dacă bărbatul putea să audă, când acesta se repezi la fereastră, ridicând partea de jos a acesteia și prinzând-o pe Felicite cu amândouă mâinile.

– Dumnezeule, tocmai vorbeam de dumneata!

– De mine! bâigui ea, tremurând toată.

Îi simți brațul puternic prinzându-i talia și trăgând-o înăuntru. Cum ar fi putut bărbatul acesta să vorbească despre ea? Nici măcar nu-l cunoștea. Probabil că era nebun. Ah! Podeaua de sub picioare i se părea acum minunat de solidă.

– Oh! mulțumesc.

Se simtea amețită și era cât pe ce să cadă. El o reținu, strecându-și din nou mâna în jurul ei.

– Îmi este mai bine, cred.

Felicite îl privi și-și trecu o mână peste fruntea umedă. El continua să țină înlanțuită. Îi trecuă prin minte o mulțime de gânduri deodată. Era înalt. Parfumul său plăcut era acela al unui bărbat seducător. Iar brațul care-i înlanțuia talia îi dădea un puternic sentiment de siguranță.

– Cum puteai dumneata să vorbești despre mine? Nici măcar nu mă cunoști.

– Vino și ia loc.

Îi aduse un scaun pe care ea îl acceptă cu recunoștință. Apoi el se duse la fereastră, privi în dreapta și-n stânga, în sus și-n jos, după care se întoarse spre ea și o privi cu intensitate.

– Cum ai ajuns aici?

O privi iarăși minuțios din cap până-n picioare. Felicite se simți străbătută de un fior Cald. După o asemenea aventură, nu era fără îndoială o reacție sănătoasă...

– ...cu siguranță că nu ești spălător de geamuri!
 – Ușa biroului meu s-a blocat. N-am mai putut să ies. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum de tocmai vorbeai despre mine?
 – Vorbeam cu un prieten și tocmai îi spuneam că mă rugam la Dumnezeu să-mi trimită cea mai frumoasă femeie din lume.
 – Oh!... mulțumesc, dar eu nu sunt cea pentru care te-ai rugat lui Dumnezeu...

Se opri brusc, stânjenită. Probabil că bărbatul era puțim nebun. Ar face mai bine să plece cât mai repede.

– Îmi pare rău că te-am deranjat...
 Cu un aer încântat, el înclină capul pe o parte.
 – Ia să vedem... cam un metru șaizeci și cinci, vreo douăzeci și șapte de ani, niște ochi gri superbi...
 – Încă o dată, îți mulțumesc că m-ai ajutat. Și... am treizeci de ani.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Genunchii îi tremurau. Era probabil o altă reacție după plimbarea neprevăzută pe cornișa imobilului!

– Hei! Așteaptă. Ești prea palidă ca să pleci astfel.
 Ocoli repede biroul și o reținu cu blândețe de braț.
 – ...Eu mă numesc Cade Rankin.
 – Iar eu, Felicite McCord.

N-avea încotro, trebuia să-i strângă mâna. El profită și-i strânsese tare degetele. Ea încercă să se elibereze. Simțea nevoia să se afle într-un loc mai liniștit ca să-și revină. Ridică privirea spre el. Cât de înalt era! Avea peste un metru nouăzeci... Trăsăturile-i aspre și tenul bronzat erau caracteristice omului căruia îi plăcea să trăiască în aer liber. Judecând după bărbia proeminentă, trebuie să fi fost teribil de încăpățanat. Și... avea fără îndoială ochii cei mai albaștri, mărginiti de genele cele mai lungi pe care ea le văzuse vreodată... îl surprinse privindu-i verigheta.

– Doamnă McCord, domnul McCord știe că dumneata ieși din birou pe fereastra de la etajul cinci?
 – Sunt văduvă.
 – Îmi pare rău, zise el pe un ton neprotocolar.
 – După cum o spui, nu s-ar zice că-ți pare rău.
 – Îmi pare rău că ești văduvă, dar nu-mi pare rău că ești liberă. Vino, ia loc. Nu mușc, să știi, iar dumneata pari a fi pe punctul de a leșina.

– În viața mea n-am leșinat, aşa că...

Era indignată, dar se simțea prea slabită ca să refuze scaunul din piele maro pe care i-l oferea. Își scoase o batistă din poșetă și-și șterse fruntea în timp ce el se apropiase de un mic bar și începu să prepare un cocteil. Se auzi clinchetul cuburilor de gheăță.

– Pentru mine să nu prepari nimic. Eu nu beau.
 – Astăzi ar trebui să faci o excepție.
 Turnă peste cuburile de gheăță un lichid închis la culoare și adăugă puțin sifon.

– ...Felicite! Ce prenume minunat. Cred că un înger păzitor mi-a auzit ruga.

– Te înșeli.
 – De ce? Eu n-am un înger păzitor?
 – Nu... Ba da... dar eu nu sunt răspunsul la ruga dumitale. În câteva clipe, voi ieși din biroul și din viața dumitale.

– Niciodată! M-am rugat fierbinte Cerului să mi te trimită. Și iată că, deodată, ești aici, pe pervazul ferestrei mele. Ah! Să nu crezi că vei ieși din viața mea...

Ochii albaștri îi scânteau malitioși în timp ce-i punea în mână paharul rece.

– O să-ți facă bine. Povestește-mi cum tî s-a blocat ușa.

Așezat nonșalant pe birou, cu picioarele atârnând, părea absolut relaxat și vorbea pe un ton glumet. Totuși, în expresia lui exista ceva irezistibil care o fascina.

– M-am mutat într-un birou nou și...

– Așadar suntem vecini! Minunat!

– ...telefonul meu nu este încă instalat. Astfel că, atunci când vântul a trântit ușa și aceasta s-a blocat, n-am putut să chem pe nimeni în ajutor. Am strigat dar nu m-a auzit nimeni. Am aruncat chiar și niște mesaje pe fereastră, dar le-a luat vântul.

– Și atunci te-ai cățărat pe cornișă! Și eu aş fi făcut la fel. Ce mai, destinul a făcut să ne întâlnim!

Ea nu-i împărtășea deloc entuziasmul.

– M-am temut că-mi voi petrece noaptea în birou și aveam o întâlnire importantă acasă la mine. Cornișa părea destul de lată... Și noroc că dumneata ai rămas aici atât de târziu.

– Vrei să cinezi cu mine diseară?

– Să cinez! Îmi pare rău, dar mi-am făcut o regulă din a nu ieși în oraș cu necunoscuți.

– Mi te-a trimis îngerul meu păzitor. Trebuie să acceptă.

– Ei bine, acest înger păzitor s-a înșelat!

Se ridică de pe scaun și el coborî de pe birou. Ea remarcă din nou, aroma înțepătoare a parfumului lui.

– Ah, nu! N-am să te las să intre astfel în viața mea și să dispari imediat. Dacă te supără faptul că nu mă cunoști, fii liniștită, sunt inofensiv.

Ea zâmbi în timp ce punea pe birou paharul de care nu se atinsese. „Inofensiv” era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să-l descrie pe bărbatul ce se afla la câțiva centimetri de ea. Extrem de viril, părea plin de vitalitate și degaja o autoritate incontestabilă.

– Chiar dacă aş vrea, n-aș putea să ies astă-seară. Aștept acasă un zugrav.

– Cum îl cheamă?

Surprinsă, ea îi răspunse fără să se gândească.

– Wayne Jones. Lucrează și seara.

– Lucrează bine?

– Sper. Mi l-a recomandat sora mea.

– Te superi dacă îmi dai și mie numărul lui de telefon?

– Bineînțeles că nu.

Felicite se simțea la fel de buimăcită de discuția ei cu Cade ca și atunci când mersese pe cornișă. El luă un creion și nota numărul de telefon. Părul des îi căzuse în bucle dezordonate pe frunte.

– Mulțumesc. Dar mâine seară, iei cina cu mine?

– Ei... lasă... sunt sigură că nu duci lipsă de prietene.

În niciun caz nu voia să iasă cu el. Era prea sigur pe el și prea energetic pentru ea. Așa că se îndreptă spre ușă, dar el ajușne înaintea ei și se lipi nonșalant cu spatele, blocându-i ieșirea. Zău că era încăpățanat ca un catăr.

– Doar n-o să mă refuz? Haide să mai discutăm. Nu pari să circuli de obicei pe cornișe. Ești îmbrăcată la patru ace... În ce domeniu lucrezi?

– Sunt ceea ce se cheamă „vânător de capete”. Când încerc să găsesc omul potrivit situației. Dar dumneata îmi blochezi ieșirea. Te rog...

– Cum se numește firma dumitale?

– „Recrutare de personal specializat”. Nu ti se pare că depășești limitele? Dă-mi voie să ies.

– Nu mi-ai spus: „nu pot să ies în oraș pentru că sunt logodită”, sau ceva de genul asta...